

Kyrkekryddor.

Ännu på 1920-talet har det förekommit att man haft värtor, s. k. kyrkekryddor med sig hemifrån när man gick till kyrkan.

Dessa värtor hade man till att lukta på, och de som därtill användes voro bl. a. lavendel, anonis skägga, isop och salvia.

Till att lugna på hade man bl. a. kummin och pepparnejlikor. Värtorna bar man blyliga i handen.

Psalmboken bars av kvinnorna i handen insvejt i en vit näsduk och när man hade

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Luf. 88

/.

sin bok i Karajens (Tröjens) innerficka

Luktflaskor varo i bruk vid kyrkbesök ännu på 1920-talet, men försvunno sedan.

De köptes i affärerna och innehöll s. k. lukteratten som doftade starkt. Man bar dem i kjortelfickan. De togs fram under predikan och man slog då några droppar i sin egen näsduk över på kläderna samt lät den sedan passera till de närmast sittande i kyrkbänken.

Även s. k. luktdasor varo i bruk fast i mindre omfattning. I dessa hade man s. k. luktsmit.

Liksom männen bjödo på smår
alla som sutto i samma bänk
så gjorde kvinnorna i sin bänk
med luktflaskor, luktsmår och
karameller.

Karameller var det mest brukliga
av dessa tre, och användes allmänt
ännu på 1930-talet.

Man hade karamellerna i en
nådduk eller i en papperspåse.
På kyrktågning skive kyrko-
gångskvinnorna bjuda kara-
meller på alla i samma bänk,
som hon själv pått samt på
den som sutto i bänken
framman och bakom henne.

Senare sed förbann ännu på

ACC. N:R M. 12466:4.

1920-talet. Åtgången var
således stor på karameller
den dagen.

Enligt gammal sed skulle
den, som bävit barnet till
dopet, d. v. s. gudmodern, utbid
närvara vid kyrktagningen.

(då barnets moder kyrktogs.)

Även närmen hade karameller
att bjuda på under guds-
tjänsten, främst under den
bid predikans pingick.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

4.